

UZASADNIENIE

Dnia 22 września 2016 roku powodowie A. S. oraz P. O. wnieśli przeciwko pozwanej „Biurowi (...) i Spółka” spółce jawnej w S. pozew o zapłatę kwoty 811,80 złotych z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także złożyli wniosek o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, iż w wyniku omyłki dokonali na rzecz pozwanej zapłaty kwoty 811,80 zł wynikającej z faktury VAT (...), mimo iż pozwana spółka nie była wierzycielem powodów z tytułu płatności za tę fakturę.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 03 października 2016 roku tut. Sąd uwzględnił żądanie pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wnosila o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Pozwana zaprzeczała, jakoby otrzymała od strony powodowej kwotę dochodzoną pozwem, a w sytuacji, gdyby okoliczność ta miała jednak miejsce, to z uwagi na upływ czasu i niewielką wysokość kwoty, kwota ta zapewne została zużyta w toku prowadzonej działalności. Nadto pozwana podnosiła, iż nie otrzymała od powodów żadnego wezwania do dobrowolnego zwrotu należności.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie w ramach prowadzonej przez siebie działalności kupowali u pozwanej materiały biurowe.

Niesporne, nadto dowód:

- faktura VAT (...), k.41;
- faktura VAT (...), k.42.

W dniu 29 czerwca 2015r. za usługi księgowe i kadrowe została wystawiona faktura VAT (...) przez Biuro (...) S.C. J. S., Z. S. na kwotę 811,80 zł. W dniu 18 sierpnia 2015r. strona powodowa uiściła należność z faktury (...), jednakże na konto pozwanej.

Dowód:

- potwierdzenie wykonania przelewu, k.9;
- faktura VAT (...), k.10.

Wobec spostrzeżenia omyłki, w wyniku której kwota 811,80 zł została przelana na konto pozwanej, a nie na konto wierzyciela powodów z tytułu płatności przedmiotowej faktury, powodowie pismem z dnia 27 listopada 2015 r. wezwali pozwaną o zwrot nienależnej zapłaty. Wezwanie zostało wysłane na adres ul. (...), jednakże korespondencja wróciła do nadawcy z adnotacją „nie podjęto w terminie”. Powodowie kierowali również wezwania na adres ul. (...), gdzie korespondencja była odbierana. Jednakże strona pozwana na wezwania o zwrot nienależnej opłaty nie odpowiadała.

Dowód:

- wezwanie z dnia 27 listopada 2015r. wraz z kopertą, k.11-12;
- dowody nadania przesyłek, k.13-14;
- potwierdzenie odbioru, k.15.

Numer rachunku (...), na który strona powodowa dokonywała wpłat za zakupione towary u pozwanej, jak również na który została wpłacona kwota 811,80 zł tytułem płatności za fakturę (...), należy do pozwanej spółki.

Dowód:

- faktura VAT (...), k.41;
- faktura VAT (...), k.42;
- potwierdzenia wykonania przelewu, k.43-44;
- pismo mBank z 27 grudnia 2016r., k.50.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w toku postępowania dokumentów. Sąd z urzędu nie dopatrzył się żadnych powodów, by podważyć ich wiarygodność, co pozwalało uznać je za właściwe i za miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy.

Istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie, czy strona pozwana była zobowiązana do zwrotu należności, którą omyłkowo uzyskała od strony powodowej.

Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Kolejno zgodnie z art. 410 § 1 k.c. przepisy artykułów poprzedzających stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego. Wreszcie zgodnie normą zawartą w art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Natomiast jak stanowi norma zawarta w art. 411 pkt. 1 nie można żądać zwrotu świadczenia jeżeli spełniający świadczenie wiedział, że nie był do świadczenia zobowiązany, chyba że spełnienie świadczenia nastąpiło z zastrzeżeniem zwrotu albo w celu uniknięcia przymusu lub w wykonaniu nieważnej czynności prawnej.

Strona pozwana kwestionowała okoliczność, iż otrzymała od strony powodowej kwotę 811,80 zł tytułem zapłaty za należność wynikającą z faktury VAT/ (...). Powoływała się przy tym na brak wiedzy odnośnie tego, czy numer rachunku bankowego (...) w chwili przelewu kwoty 811,80 zł był w istocie rachunkiem pozwanej, a więc czy doszło do otrzymania kwoty przez stronę pozwaną. Nadto pozwana podnosiła, iż w sytuacji, gdyby przedmiotowa kwota rzeczywiście została uiszczona na konto pozwanej, to z uwagi na znaczny wpływ czasu oraz na niewielką wysokość tej kwoty, została ona z pewnością zużyta w toku prowadzonej działalności. Tym samym brak było obowiązku zwrotu nienależnej kwoty.

Sąd nie przychylił się do stanowiska pozwanej.

Wątpliwości podnoszone przez pozwaną, dotyczące numeru rachunku, na który została przelana przedmiotowa kwota, zostały przez Sąd usunięte na podstawie dokumentów złożonych przez stronę powodową. Dokumenty te w postaci faktur oraz potwierdzeń wykonania przelewów jednoznacznie wskazują, iż numer rachunku, na który została przelana kwota 811,80 zł i numer rachunku, na który powodowie przelewali pozwanej należności wynikające z wystawianych faktur, jest tożsamy. Potwierdzeniem tej okoliczności jest również pismo pracownika banku (...) z dnia 27 grudnia 2016r., z którego jednoznacznie wynika, iż przedmiotowa kwota została zaksięgowana na koncie pozwanej. W związku z powyższym Sąd uznał, iż brak jest podstaw do uznania, iż pozwana nie otrzymała kwoty omyłkowo uiszczonej przez powodów. Co do zasady jest ona zobowiązana do zwrotu omyłkowo wpłaconej kwoty, zwłaszcza że nie wykazała aby istniał jakikolwiek tytuł prawny pozwalający zatrzymać jej wskazane pieniądze.

Podnoszona przez pozwaną okoliczność, iż w razie uzyskania od powodów kwoty 811,80 zł została ona, ze względu na upływ czasu i niewielką wysokość, zużyta w toku prowadzonej działalności, a tym samym brak jest obowiązku po stronie pozwanej do zwrotu kwoty, nie zasługuje zdaniem Sądu na uwzględnienie. Zgodnie z normą zawartą w art. 409 k.c. obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu. Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 02 lipca 2012r., I PK 46/12 (LEX nr 1216838), zgodnie z którym to na wzbogaconym spoczywa ciężar udowodnienia okoliczności, iż korzyść, którą uzyskał, zużył lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony.

W toku postępowania strona pozwana nie udowodniła faktu, iż zużyła omyłkowo uzyskaną od powodów należność. Samo stwierdzenie, iż taka okoliczność miała miejsce nie wystarcza do przyjęcia, iż strona pozwana nie ma obowiązku zwrotu należności.

Nie można było w niniejszej sprawie zastosować normy wynikającej z art. 411 pkt 1 k.c., zgodnie z którą nie można żądać zwrotu świadczenia jeżeli spełniający świadczenie wiedział, że nie był do świadczenia zobowiązany, chyba że spełnienie świadczenia nastąpiło z zastrzeżeniem zwrotu albo w celu uniknięcia przymusu lub w wykonaniu nieważnej czynności prawnej. Sąd nie mógł przyjąć, iż omyłkowa wpłata kwoty 811,80 zł przez stronę powodową na rzecz pozwanej, stanowiła wyraz jej wiedzy, a tym samym, iż aktywuje się po stronie pozwanej możliwość uchylenia się od zwrotu świadczenia. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 03 marca 2005r., I PK 192/04 (Legalis Numer 71099) „Wystąpienie niestaranności po stronie świadczącego, nie przesądza bowiem o uprawnieniu recypienta świadczenia do uchylenia się od jego zwrotu, albowiem przepis art. 411 pkt 1 KC takiej niestaranności nie sankcjonuje”.

Reasumując, Sąd w całości przychylił się do żądania powodów. Przedstawione przez stronę powodową dokumenty w zupełności wystarczyły, aby Sąd ustalił, iż świadczenie uiszczone przez powodów było nienależne, jak również, iż nie wystąpiły przesłanki, które uprawniałyby stronę pozwaną do uchylenia się od jego zwrotu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, zwarte w pkt II wyroku znajduje podstawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Na koszty poniesione przez powodów składają się: opłata od pozwu w kwocie 41 zł, opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w kwocie 360 zł zgodnie z § 2 pkt 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

ZARZĄDZENIE

1. (...),
2. (...) P. F.
3. (...)
4. (...)